Halál

A jégmolekula rettegett. Évezredek bölcsességével bírt ő, most mégis annyira rettegett, hogy az már szinte őt magát is meglepte. Szomszédain is ugyanezt látta. Ettől sem lett jobb a kedve. Pedig ő volt akinek gondolatait még több száz molekulányi szomszédságában is nagy tisztelettel hallgatták társai, de most, most nem volt kedve bölcselkedni. Vajon mi következik? Mi vár rájuk? Ezekkel a kérdésekkel bombázták őt társai, amióta csak megkezdődött a változás. Ez az átkozott változás! Ki tudja mióta már, hogy oly egyformán, kiszámíthatóan és teljes tökéletességben telnek a napok, évek, évszázadok. Ez a rend, a gyönyörű harmónia amely körülvette őt minden irányban nem szűnhet meg! Ennél tökéletesebb rendezettség nincs és nem is létezhet! Isten maga, aki ezt a csodát teremtette, és most...Tényleg! Ilyenkor hol van Isten? Hogyan nézheti tétlenül ezt a pusztulást, ezt a rengeteg halált? Igaz, hogy eddig ő prédikálta a környezetének, hogy minden úgy van jól ahogy, és csak az történik aminek történnie kell, de ez azért túlzás! Ezt sosem gondolta volna. Társai eleinte kérdezgették, később már csak esdeklő tekintettel vizslatták őt, de ő csak némán hallgatott. Fogalma sem volt, hogy mit is mondhatna. Ő, akinek mindig volt mindenre válasza. Ő, aki hosszú évezredeken át mélyítette bölcsességét, gyarapította tudását, most némán rettegett és minden erejével igyekezett úrrá lenni az egyre erősödő pánikon, amely lassan hatalmába kerítette őt.

Mikor is kezdődött? Sok napja már, hogy érkezett a hír: Felfedezték a világvégét! Illetve nem is ők fedezték fel, hanem a világvége jött el hozzájuk. Valahol nem olyan messze tőle, egyszer csak megszűnt a világ létezni! Érkezett valami hatalmas dolog, sötét és kíméletlen, és csak haladt, haladt előre a világban. Utána – ahogy hallotta, mert szerencsére neki nem kellett ezt látnia – a dolog visszakozott és magával vitte a világ egy részét mindazokkal, akik ott éltek már ugyancsak hosszú évezredek óta békében, nyugalomban, mindentől háborítatlanul. Először annyira hihetetlen volt a történet, hogy nem is törődött vele, de utána, mivel egyre többen bizonygatták, hogy valóban így történt, úgy döntött, kivizsgálja az ügyet. Kérdezett és válaszokat kapott. Megtudta, hogy ma is rengetegen élnek a világvége szélén, ahol nincs semmi csak fény és levegő. Rossz ott az élet, mert meleg van és nincsenek szomszédai a határon élőknek. Azok akik ott éltek egykor, végérvényesen eltűntek, ki tudja hová. A megmaradtak attól rettegtek, hogy ők is sorra kerülnek hamarosan, de ez csak addig volt érdekes, amíg egy nap be nem köszöntött a változás. Sosem felejti el. Eleinte csak a kósza szóbeszéd ért el hozzá. Azt rebesgették, hogy a fiatalok egyre halnak, és tűnnek el valami végtelen fényességben. Rémisztő hír volt, de egészen képtelen. Már majdnem megnyugodott, amikor először látta meg a fényt. Nem volt nagyon erős, sőt! Inkább éppen csak egy kicsit volt más, mint addig, de határozottan eltért attól, amit már ki tudja mióta tapasztalt nap mint nap. Először próbálta hitegetni magát és szomszédait, hogy ez nem is az aminek látszik, de nem sokkal később belátta, hogy nem tarthat ki álláspontja mellett, ha meg akarja őrizni tekintélyét. Mivel fogalma sem volt mi történik, igyekezett információkat gyűjteni, de a szokásos csatornák most egytől egyig kudarcot vallottak. Nem jött hír. Csak ez a fény erősödött évről évre, egyre gyorsabban és gyorsabban. A félelem ezzel arányosan nőtt benne, de egészen addig amíg ez a rettenetes üvöltés nem hatolt el hozzá, nem omlott össze és igyekezett tartani a lelket társaiban is. Egy nap aztán meghallotta ő is. Nem is üvöltés volt ez, inkább jajgatás, esdeklés, könyörgés és igen, néha talán valóban egy-egy üvöltés, ki- ki miként viselte az elmúlás gyötrelmét. A legrosszabb az egészben a bizonytalanság volt. Rájött, hogy a félelem legnagyobb táplálója a bizonytalanság. Nem lehet tudni mi jön, mi fenyeget, ezért nem is lehet felkészülni arra. Csak a vágy van, hogy meneküljön, de ez képtelenség, hiszen a mozgás az lehetetlen. Ő itt volt, amióta csak az eszét tudta és minden jel szerint itt is éri a vég. De tényleg! Mióta is van ő itt? Nem tudná megválaszolni. Van valamilyen homályos emléke, hogy valamikor elképzelhetetlenül régen, ő igazából nem is jég volt, de akkor vajon mi? Hiszen a jégen kívül, ezen a világon nincs semmi. Bármerre tekint csak jég van. Kristályrács, szabályos és tökéletes rendezettségű jég, ameddig csak ellát és azon túl is. Kivéve persze a világ végét, de az talán nincs is, mert lehet, hogy csak kitalálták valakik valamiért. De ez a fény, ez van! Egyre közeledik és azok a hangok is vele együtt. Senki sem mondja de mindenki tudja, hogy mik azok a hangok. Miért kell ennek így lennie? Kinek ártanak ők? Miért nem lehet így tovább, ahogy eddig volt? Csupa-csupa kérdés és nincs válasz. Őrjítő! Ha csak még egy kis időt kapna. Megfejtené, hogyan lehet megállítani ezt a dolgot. Hogyan térhetnének vissza a dolgok a régi kerékvágásba. De az idő egyre fogy, nincs már elég belőle ha hihet a füleinek és a szemeinek. Közel a vég és nem tehet ellene semmit. Talán meg kellene békélnie a gondolattal. Talán el kellene fogadnia, hogy ez így van és nem másképp, de hát ez annyira elfogadhatatlan! Minden ami volt elmúlik, eltűnik, ez a sok tudás a semmibe vész. Fájó és

elfogadhatatlan még a gondolata is! Teljes szívéből hitte, tudta Istent, de most...Most megingott a hite. Talán mégis a káosz az úr, és a világ egy értelmetlen halmaz, amelyet a véletlen ural? Torokszorító érzés volt ez, de mi egyéb magyarázat lehetne erre ami itt történik? Minden elpusztul! Vajon ez lehet Isten akarata? Ha egy-egy társuk lelné halálát, az még magyarázható, legalábbis elfogadható lenne, de ez? Ez, hogy totális pusztulás vár rájuk...Ez maga a káosz! A rend megcsúfolása, Isten egyértelmű tagadása! Dühösen gondolt mindarra, amit az elmúlt évezredek alatt szajkózott. Arra, hogy minden úgy van jól, ahogy van, hiszen ez Isten akarata, és Isten jó, ezért minden jó bárhogy is legyen. Franc essen bele! Milyen hülye volt! Persze, azt a tételt is hallotta már, hogy aminek eleje van annak vége is kell, hogy legyen, meg, hogy mindennek van oka, semmi sem történik csak úgy de, hogy ez a vég éppen itt és most kell eljöjjön, na ez azért erős túlzás! Törődött ábrázattal fordult tekintetével a még nála is idősebb szomszédai felé, de ott is csak azt látta, amit mindenhol: A félelmet, az értetlenséget, és a...De volt ott valaki, aki erősnek tűnt. Azt állította, hogy minden jó így ahogy (pofátlan, hiszen ezek az ő tanításai, idióta, nem lát a szemétől), hogy valóban eljön a mindent megváltoztató, de utána minden sokkal jobb lesz. Őrült! Mi lehet jobb ennél? A halál? A nemlétezés? Mi van az életen túl? Mi is lehetne? Hát a nagy semmi! Miért nem tudja ezt vajon senki? Tulajdonképpen nem is tudott visszaemlékezni egyetlen esetre sem, amikor meghalt volna valaki, kivéve a világ-végés esetet, de az - most, hogy így jobban belegondol - valószínűleg nem is igaz. Mindig csak egyre többen és többen lettek, jöttek a fiatalok és egyre duzzadt a világ. Így volt jól, így volt értelme. Most pedig minden a visszájára fordul? Tökéletes értelmetlenség! Utálatos káosz!

Dr. Michael Klein szárnyaszegetten üldögélt az intézet kávézójában és savanyú képpel bámulta a capuccinója felszínén egyre gyorsabban olvadó tejszínhabot. Imádta a terepmunkát és utálta ha valami nem úgy alakul, ahogyan ő szerette volna. Most pedig éppen így állt a helyzet. Egy nő lépett oda hozzá. – Mizújs Mike? – kérdezte a láthatóan lelombozott férfit. – Nem mentek mégsem? – A férfi felnézett és mint mindig ha Joant látta, megtelt a szíve vidámsággal. – Nem hát – felelte – az utolsó pillanatban fújták le. Pedig már érezte orrában a jég illatát, arcán a gleccser felől fújó jeges szél fagyos leheletét. – Nem – ismételte meg – és ami a legrosszabb, hogy máskor sem, soha többé. – Joan elkerekedett szemmel nézett rá. – Hogyhogy soha? A tíz évvel ezelőtti próbafúrások mintái annyira bíztatóak voltak. Mi történt? – Mike sóhajtott egyet és a capuccinót kedvetlenül kavargatva felvázolta a helyzetet a nőnek. – Az a helyzet, hogy azóta a gleccser életveszélyes tereppé változott. Folyamatosan jelennek meg újabb és újabb repedések a jégben, és az egyre gyorsuló olvadás mellett hatalmas tömbök szakadnak le róla. A folyamat megállíthatatlan, nincs miért ott tovább vizsgálódnunk. – Joan bólintott, majd kezét a férfi asztalon fekvő kezére tette és csendesen a fülébe súgta: – Fel a fejjel Mike, ez azért még nem a vég!

Ez itt a vég! A jégmolekula tudta, hogy útja végére ért. Kevéssel ezelőtt egy hatalmas robajjal megrázkódott a világ és a fényesség hirtelen sokkal erősebb lett. Vakítóan ragyogott fel előtte időt sem hagyva számára, hogy átgondolja mi is történhetett. A gyönyörűségesen tökéletes kristályrács kezdett atomjaira hullani körülötte. Minden recsegett-ropogott. Mindenfelől jajveszékelés és halálsikolyok hallatszottak, de ő már nem törődött semmivel. Ez túl sok volt számára ahhoz, hogy objektíven tudja átélni az eseményeket. Nem érzékelt már semmit a környezetéből, nem volt hajlandó tudomásul venni a megváltoztathatatlant. Befelé fordult és egy teljesen kitisztult pillanatban megdöbbenve jött rá, hogy már nem is fél. Megbékélt Istennel, a sorsával, kicsit keserű iróniával gondolva arra, hogy mi egyebet is tehetne. Egyszerre meleget érzett. A fény már teljesen körülvette őt és a meleg csak egyre fokozódott. Furcsán könnyűnek érezte magát. Mintha feloldódna ebben a ... talán nem is ellenséges közegben. Oldódás. Igen, ez jó – gondolta. Furcsa érzés kerítette hatalmába. A meleg fényességben úgy érezte, mintha minden részét lágyan simogatná valami. Mi történik? Megpróbálta megérteni mi történik körülötte, vele, és ekkor hasított a tudatába a felismerés, hogy ő még mindig ő! Hogy még mindig gondolkodik és igen, jól érzi magát! Mondhatni nagyon jól! De mi ez? Hiszen ő mozog! Őrülten sebesen vágtat a mindenségben, pörög, forog, száguld valamerre ebben az ismeretlen, de mégis hihetetlenül ismerős új (régi?) közegben. Hiszen ez vagyok én - üvöltött fel benne a felismerés. Én víz vagyok! Az voltam mindig is. Határtalan boldogság és megkönnyebbülés fogta el. Boldogan száguldott sok milliárd társával egyé válva, és egyként érezve az összetartozás euforikus örömét. Hiszen nem haltam meg, hiszen csak most születtem meg újra. Istenem, mennyire pocsék volt élni – gondolta – és vidám kacagással átadta magát a mindent körülölelő lágy energiának, majd tovasodródott az óceán végtelen kékségébe, ahol ismét része lett annak, ami mindig is volt.